

glidere lettere, kan foretage Blandingen hjemme, men naar det af mig nævnte Forhold finder Sted, foretrækker jeg, at man gør Skridtet fuldt ud og sælger den farvede Margarine under visse Forudsætninger. Jeg har dog, som sagt, mine Betæneligheder, der gaar i Retning af, at Køberne af smaa Partier løber Risiko for at faa en anden og billigere Vare, end de ønsker. Man maa tillige have Sikkerhed for, at Farven ikke kan skjule Tilstedeværelsen af mindre værdifulde, maaske endog skadelige Stoffer. Der vil dog i Udvalget blive rig Lejlighed til at se paa alt dette. Der vil man ogsaa kunne faa at vide, hvorledes man har stillet sig i andre Lande, særlig i de Lande, hvor Smørret er gult som hos os. Jeg kan ikke se rettere, end at Ophævelsen af Farvestemmelsen kun er til virkelig Fordel for Margarinefabrikanterne, og disse kan maaske ikke i særlig Grad siges at trænge til Støtte fra Lovgivningsmagten. Naar jeg siger: virkelig Fordel, mener jeg altsaa pekuniær Fordel. Fordelen for Forbrugerne, der spiser den gule Margarine i Stedet for den hvide, er, som sagt, kun en Idé, maaske kun en ganske uskyldig Idé, men det er ikke andet end en Idé, den hviler ikke paa noget som helst reelt. Detailhandlerne kan ikke godt blive berørt af, at Farvebestemmelsen opretholdes, naar man blot træffer effektive Foranstaltninger mod, at den hæderlige Detailhandler, der loyalt opfylder sine Forpligtelser, kommer til at ligge under i Kampen mod den mindre hæderlige.

Det er, som sagt, glædeligt, at Margarine har vundet saa stærkt Indpas, fordi den faktisk erstatter Smør i mange mindre Hjem, men netop fordi Margarinen har vundet saa uhyre Udbredelse og derved faktisk har indskrænket Smørrets Hjemmemarked, er der al mulig Anledning til at værne Smørret og til at spørge, hvad de, der i Udlandet køber vort Smør, siger til, at vi slapper Fordringerne med Hensyn til Farvningen af Margarine. Og kun hvis man kan være sikker paa, at det ikke skader vor Smørafsetning i England, og at det ikke betyder mindre Betyggelse mod Forfalskning, kan jeg for mit Vedkommende gaa med til at stryge Farvebestemmelsen, med andre Ord gøre Margarinen „smørlignende“, som der staar i Lovforslaget.

I „Politiken“ for i Forgaars staar der en Artikel, hvori vort Forhold til England som Kunde gøres til Genstand for nogle fornuftige og alvorlige Betragtning-

ger. Der staar deri, at England nu faar 40 pCt. af sin Smørimport fra Danmark, og at der til Tider lyder Bebrejdelser mod os under de nuværende Forhold. Saaledes har „Daily Telegraph“ udtalt sig advarende af Hensyn til Fremtiden. I den paagældende Artikel i „Daily Telegraph“ antydes, at England burde boykotte Danmark, og man henviser i saa Henseende til Kolonierne. De engelske Detailhandlere har en større Avance paa Smør fra Kolonierne end paa dansk Smør. Dette staar, refererer „Politiken“, i det engelske Blad, ihvorvel man i dette udtaler sig anerkendende om den loyale Holdning, som vi indtager under Krigen. „Politiken“s Artikel slutter saaledes — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse disse faa Linier —: „Det har den største Betydning, at der ikke i England opstaar en uberettiget Misfornøjelse med de danske Producenters Stilling. Forhaabentlig vil Landbrugets Mænd forstaa at fyldestgøre de Krav, der med Rimelighed kan stilles af en gammel og god Kunde.“ Jeg gør for en Gangs Skyld „Politiken“s Ord ganske til mine. Vi maa i denne Sag, der kan være en lille Sag, men meget muligt er en betydningsfuld Sag, være opmærksomme paa, hvad vor Kunde til vort Smør siger. Jeg har, som sagt, intet imod, at Farvebestemmelsen stryges, men man maa have Vished for, at Forbrugerne herhjemme ikke føres bag Lyset, og at vi ikke skader vor Eksport. Og denne Vished kan efter min Mening ikke faas ved Henvendelse alene til Landbrugs- og Mejeriorganisationerne; der maa ogsaa konfereres med Smørekseportører og danske Modtagere i England af vort Smør. Her er slet ikke Tale om et snævert agrarisk Anliggende, men om et Landsanliggende. Imidlertid vil der, som sagt, sikkert i Udvalget blive Lejlighed til at se paa denne Sag fra alle dens Sider, og jeg kan ligesom de andre Ordførere anbefale Lovforslaget ikke alene til en velvillig, men til en grundig og alsidig Overvejelse, saaledes at man ikke for at imødekomme en lille Trang hos forskellige Mennesker skader Landets Hovedeksport, thi det vilde rigtignok være at slaa betydeligt mere itu, end denne i og for sig lille Bestemmelse er værd.

Landbrugsministeren (K. Pedersen): Jeg kan kun glæde mig over den Modtagelse, som Lovforslaget har faaet, og over den Ro og Fordragelighed, hvormed